

Едно ѝ беше мъчно на старата, че Олето отиде много далече. Пари им недостигат, та и тя отиде при нея — двечките да си живеят. Пък и всичките им роднини тук. Истина, нямат никаква полза от тях, не ги виждат даже, но все друго е, когато човек знае, че близко наоколо има свои.

Сега едничката мечта на старата е да може Олето да се премести близко до София.

Тук край тяхната квартира живееха селяни от далечни и близки села и често изпрягаха колите си на полянката. Баба Лалка постоянно ги обикаляше, посрещаше, запитваше, дано някак се запознае и намери хора да ѝ помогнат, та да настани Олето според желанието си.

И ето най-после Божията милост не я остави. Сама старата не можа да разбере, как всичко това стана, но тя се запозна с кмета на село Забутан дол. Пък той излезе един добър, един отворен и весел човек, та да ти е драго да приказваш с него. Баба Лалка и в къщи го канѝ, кафенце го черпи и в село на гости му ходѝ, да поузнае, как е, що е. Селото хубаво, училището хубаво, хората добри.

И откри си баба Лалка душата и желанието пред кмета на Забутан дол.

— Ха да ми помогнеш, синко, да настаним моето Оленце за учителка във вашето село. Такова добро ще ми сториш. та никога няма да го забравя.